

[Føged.]

dant niveau, at vore konkurrencemuligheder og vore livsmuligheder fremover bedres.

Hanne Budtz: Den højtærede statsminister udtalte i går vedrørende uddannelsesproblemet, at det var rart at se, at hans side fik mere og mere tilslutning fra højre side i salen. Nu er mit parti af den opfattelse, at uddannelsesproblemet er noget af det vigtigste; vi mener, at det vigtigste grundlag for al uddannelse er skolen, skoletiden, skolegangen. Derfor synes vi, det ville være vældig rart, om den højtærede statsminister ville give tilslutning til det forslag, vi fremsatte under skolelovsdebatten, og som vi stadig er tilhængere af, nemlig om indførelsen af et 8. skoleår. Der kan efterhånden ikke være tvivl om, at et 8. skoleår simpelt hen er en nødvendighed, ja, selv et 9. skoleår er det.

Det kan være meget godt, at man under denne debat taler om den høje levestandard og de mange indtjeningsmuligheder. Forsømmer vi hele det kulturpolitiske område, spiller det andet jo ikke så stor en rolle. Jeg finder derfor anledning til at stille det spørgsmål til den højtærede undervisningsminister, om ministeren nu efterhånden skulle være blevet af samme opfattelse som vi, nemlig at indførelsen af et 8. skoleår simpelt hen er en nødvendighed, og om han vil gå ind for det. Det er et rent principielt spørgsmål, for jeg er klar over, at der sagtens vil blive svaret, at med den lærermangel, som er til stede, kan det ikke lade sig gøre. Denne lærermangel må for øvrigt være regeringens ansvar; man kendte situationen, samtidig med at man hastede skolelovene igennem. Jeg vil altså gerne have et principielt svar fra den højtærede undervisningsminister om hans stilling til indførelse af et 8. skoleår.

Børnenes uddannelse er et problem, der beskæftiger enhver familie. Det beskæftiger mit parti, og jeg må understrege, at vi har påpeget muligheder for en fremtidig uddannelseshjælp for de unge. Jeg vil påpege, at vort forslag er et forslag, der efter min opfattelse drejer sig netop om et samarbejde mellem staten og den enkelte familie. Det er klart, at den enkelte unge, hvis familie ikke har råd til at lade den unge få uddannelse efter sin evne, må have hjælp, men vi er

også af den opfattelse, at det må være en ret for den enkelte familie at få lov til at give de unge en uddannelse, samtidig med at denne uddannelse må lettes for den enkelte familie gennem de skattefradrag, som vi har foreslået sammen med venstre.

Vi er også af den opfattelse, at samfundet må være interesseret i en sådan ordning. Der tales om, og det blev der også talt om i går, at det var så nemt for de rige, de kunne sagtens klare det og dermed få skattefordele. Hvorfor tales der altid på den måde? Alle ved, at der er mange familier her i Danmark, der er interesseret i også at yde ofre for at hjælpe deres unge frem, hvad enten det er til en mere eller mindre kostbar uddannelse. Vi mener, at det, vi foreslår, er en praktisk og god foranstaltning, eftersom det altid er sådan, at de penge, der skal bruges til uddannelse, når de skal gå over statskassen, i hvert fald vil gå en fordyrende omvej.

Den højtærede statsminister sagde også i går, at der var en vis gruppe af borgere, som de to oppositionspartier særlig ønskede at støtte. Der er ganske rigtigt en gruppe af borgere, som vi mener det er nødvendigt at hjælpe. Jeg tænker her på familieforsørgere, der har mellemindtægter på helt op til 21 000 kr. og lad os sige 3-4 børn. De er i virkeligheden meget ringere stillet end andre familieforsørgere. Et sådant ægtepar vil, når skatten og det, det koster at underholde børnene, er betalt, have så meget eller rettere så lidt tilbage at leve for, som et folkepensionistægtepar har, og det kan der ikke rigtig være nogen rimelighed i, eftersom disse yngre mennesker netop er i den aktive alder, skal være aktive over for deres arbejde, over for deres børns opdragelse, over for kulturlivet; de har ansvaret på disse områder, for deres arbejde og for hjemmet. Hvorfor skal ikke også disse mennesker have ret til en andel i den meget omtalte forhøjelse af levestandarden?

Nu ved jeg, at den højtærede statsminister vil sige, at det netop er en forbrugsudvidelse, som han er imod. Jeg vil gerne i samme åndedræt påpege, at her drejer det sig netop om mennesker i den alder, hvor man normalt påbegynder en opsparing, og det kan de pågældende ikke, når der bliver så lidt tilbage til dem selv på grund af skatterne. Jeg er overbevist om, at de familier,